

De wildernis bloeit door.

Op papier: als een roos.

*Georganiseerde paniek.
Ik kom hier niet weg.
Toch kom ik hier terug.*

alsof ik hier jaren weg was.

Hans Favery

Michiel van Nieuwkerk, fotograaf en producent
in gesprek met beeldend kunstenaar **Marc Raven**

In de tentoonstelling 'De wildernis bloeit door' bij BRADWOLFF PROJECTS [tot 23 oktober 2016], toont Marc Raven zijn zoektocht naar het inzichtelijk maken van de kunstbeleving. De werken van Raven bestaan uit eigenaardige abstracte objecten. Afgeleid van doorsnedes van schilderijen onderzoekt Raven het sublieme karakter van natuurlijke imperfectie. 'De wildernis bloeit door' verwijst naar een gedicht van Hans Favery. Binnen de regels van het gedicht herkent Raven de hoedanigheid van de maker om kunst een zelfstandige taal te laten spreken.

Michiel van Nieuwkerk

Hoe heeft het werk zich kunnen ontwikkelen?

Marc Raven

Het werk is ontstaan uit mijn vroegere raster schilderijen. Binnen de techniek die ik daarbij toepaste ontstonden er aan de zijanten van deze schilderijen ongeplande opeenhopingen van verf die mij steeds meer begonnen aan te spreken dan de schilderijen zelf. Op allerlei manieren heb ik geprobeerd om de kwaliteit die mij in deze ongeplande toevalligheden aantrok naar de voorgrond te brengen en centraal te stellen.

MvN Waarom gaat je voorkeur uit naar deze ongeplande toevalligheden?

MR Gaandeweg ben ik tot de conclusie gekomen dat het werk dat ik niet maak, datgene dat zijdelings ontstaat, mij vele malen meer aantrekt dan het werk dat ik wel maak. Aan de andere kant was dat werk er zonder mij nooit geweest.

MvN Hoe bepaal je of een werk 'af' is ?

MR Ik weet nooit wanneer, of op welke wijze, een werk op zijn plek valt of 'af' zal zijn. Een werk dat ik mooi of goed vind kan na een paar maanden hopeloos lelijk of slecht blijken te zijn. Iets dat ik op het pijnlijke af een gedrocht vind kan na verloop van tijd een juweel blijken te zijn.

MvN Hoe kom je erachter of je iets waardevols in handen hebt?

MR Ik kan eindeloos lang tegen een werk aanduwen; het op alle mogelijke wijze opbouwen, afbreken en weer opbouwen. Daarin bereikt het vele mogelijke eindstadia; mooi/lelijk goed/slecht... maar uiteindelijk valt het op zijn plek [en dat kan zelfs een kwestie van enkele minuten zijn] wanneer het een hoedanigheid heeft bereikt waarbinnen het zich distantieert van mijn eigen waardeoordelen en verlangens. Het werk spreekt dan, in het verlengde van haar voorgangers, een onafhankelijke en op zichzelf staande taal.

MvN Wat brengt deze manier van kunst vervaardigen met zich mee?

MR Deze manier van werken brengt met zich mee dat mijn atelier een plek is waar ik allerhande materiaal verzamel dat in combinatie met de factor tijd elkaar kan ontmoeten. Terwijl ik aanhoudend probeer vrij traditionele schilderijen te maken [en daar tot mijn eigen verdriet consequent in faal] dienen zich mogelijkheden 'ontmoetingen' aan waarvoor ik mij open stel en door laat meevoeren. Dat proces levert werken op die mij trotseren en soeverein uitdagen om mijn eigen verwachtingen te ondermijnen en mij open te stellen voor hun aanvankelijk verborgen kwaliteiten. Ik ben zelf net zo verrast door deze werken als een ieder ander.

MvN Wat zeggen de werken over jou als kunstenaar?

MR Ik heb het altijd ongemakkelijk gevonden om mijzelf 'kunstenaar' te noemen. Ik denk dat de essentie van wat het kunstenaarschap inhoudt zich uit in momenten die wij allen ondergaan en welke wij vervolgens herkennen wanneer iemand daar getuigenis van aflegt.

